

Arrest

nr. 125 616 van 13 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 mei 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. KÜHN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, heeft zich vluchteling verklaard op 6 mei 2014.

1.2. Nadat een schriftelijke verklaring werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 mei 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 13 mei 2014.

1.3. Op 7 mei 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot inoverwegingname (meervoudige asielaanvraag).

1.4. Op 14 mei 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Shkodër en bent u Albanees staatsburger. Op 16 juni 1998 vroeg u een eerste maal asiel aan in België. U verklaarde toen op aanraden van derden N.S. (...) te heten en uit Kosovo afkomstig te zijn. Inzake uw eerste asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal een technische weigeringsbeslissing. Sindsdien bleef u in België. Zeven à acht jaar geleden keerde u een twintigtal dagen naar Albanië terug om tevergeefs enkele problemen met uw echtgenote, met wie u in onmin leeft, te regelen. U verbleef toen bij uw intussen overleden broer. Nadat u door de Belgische autoriteiten in een gesloten centrum werd opgesloten, vroeg u op 6 mei 2014 opnieuw asiel aan. U erkende dat u bij uw eerste asielaanvraag een valse identiteit had opgegeven. U verklaarde in werkelijkheid N.K. (...) te heten en Albanees staatsburger te zijn. U verklaarde in 1998 Albanië verlaten te hebben omdat u er problemen kende met twee criminele medeburgers die intussen overleden zijn. U verklaarde niet meer naar Albanië te kunnen terugkeren omdat u er behalve enkele familieleden en kennissen niets of niemand meer heeft. Er een job vinden is, gelet op de algemene economische situatie en de wijdverspreide corruptie, quasi onbegonnen werk. U beschikt over een kopie van uw paspoort uitgereikt op 30 augustus 2003, een kopie van uw identiteitskaart uitgereikt op 27 november 2012 en een kopie van een geboorteakte uitgereikt op 21 februari 2008.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u ook bij uw vierde asielaanvraag noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er gewezen te worden op het feit dat u expliciet verklaarde nooit problemen gehad te hebben met de Albanese autoriteiten. Hoewel u in 1998 Albanië verlaten heeft uit schrik voor twee criminelen, heeft u tegenwoordig geen problemen meer met Albanese medeburgers, aangezien die twee criminelen intussen overleden zijn (CGVS, p. 6-7). Bijgevolg blijkt uit niets dat u ten gevolge van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade anno 2014 niet naar Albanië zou kunnen terugkeren.

U verklaarde weliswaar dat u niet naar Albanië kan terugkeren, omdat u al ongeveer zestien jaar uit Albanië weg bent en omdat u er niets of niemand meer heeft. Werk vinden is een quasi onmogelijke opgave, gelet op de algemeen verspreide corruptie en de voor iedereen geldende slechte economische situatie (CGVS, p. 4-6). Deze motieven houden echter geen verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. U gaf immers, zoals reeds aangegeven, aan dat de corruptie en de slechte economische situatie algemene Albanese problemen zijn, die voor iedereen gelden (CGVS, p. 5) en bijgevolg niet enkel specifiek voor u. Overigens erkende u dat u nog steeds een aantal familieleden en kennissen in Shkodër heeft (CGVS, p. 5), waardoor niet meteen blijkt dat u bij terugkeer naar Albanië geen sociaal netwerk zou hebben.

Uw identiteit en uw nationaliteit, zoals deze uit uw identiteitsdocumenten blijken, staan hier niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt blijkens het verzoekschrift de schorsing en nietigverklaring van de beslissing van 14 mei 2014 houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 63 juncto artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 39/2, §1, derde lid opgesomde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet worden behandeld.

3. Ten gronde

3.1. In wat kan beschouwd worden al een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker wijst er op dat overeenkomstig voormelde bepaling niemand mag worden onderworpen aan folteringen, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Hij stelt wel degelijk te vrezen voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar Albanië.

3.2. In wat kan beschouwd worden als een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 10 van het EG-verdrag.

Verzoeker wijst er op dat overeenkomstig voormelde bepaling lidstaten alle algemene of bijzondere maatregelen treffen welke geschikt zijn om de nakoming van de uit dit verdrag of uit handelingen van de instellingen der Gemeenschap voortvloeiende verplichtingen te verzekeren, dat zij de vervulling van haar taak vergemakkelijken, dat zij zich onthouden van alle maatregelen welke de verwezenlijking van de doelstellingen van dit verdrag in gevaar kunnen brengen. Verzoeker stelt terecht te vrezen voor zijn veiligheid, gezien hij zelfs na het overlijden van de twee criminele medeburgers grote kans loopt vervolgd te worden door de familieleden van de overleden personen. Hij stelt dat er bij een terugkeer een risico bestaat op het lijden van ernstige schade in zijn hoofde.

3.3. In wat beschouwd kan worden als een derde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker meent dat dit beginsel het beginsel van evenwicht bevat, dat dit beginsel doelt op een evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, dat het evenwel dient benadrukt te worden dat indien hij zal terugkeren naar zijn land van herkomst, zijn leven in gevaar zal komen. Volgens verzoeker stelt de verwerende partij aldus volledig ten onrechte dat in zijn hoofde geen vrees voor vervolging zoals bepaald in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) daar geenszins rekening mee houdt en hem een weigering toekent van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, dat hij evenwel geenszins kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

3.4. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de beslissing van het CGVS van 14 mei 2014 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen, en opnieuw rechtdoende hem de vluchtelingenstatus minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in de schriftelijke vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3.6. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

3.7. De Raad wijst op de vaste rechtspraak bij de Raad van State dat stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn

als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Daar waar verzoeker de schending van artikel 10 van het EG-Verdrag aanvoert, wordt geen (voldoende) duidelijke omschrijving gegeven van de wijze waarop de verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou worden geschonden. Overigens ziet de Raad hoegenaamd niet in hoe artikel 10 van het EG Verdrag (lees EU Verdrag) zou zijn geschonden daar dit beginsel de loyaliteitsverplichting van EU lidstaten voorschrijft.

3.8. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

3.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde, aangezien uit niets blijkt dat verzoeker ten gevolge van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade anno 2014 niet naar Albanië zou kunnen terugkeren.

De commissaris-generaal motiveerde immers: *“Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u ook bij uw vierde asielaanvraag noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.*

Vooreerst dient er gewezen te worden op het feit dat u expliciet verklaarde nooit problemen gehad te hebben met de Albanese autoriteiten. Hoewel u in 1998 Albanië verlaten heeft uit schrik voor twee criminelen, heeft u tegenwoordig geen problemen meer met Albanese medeburgers, aangezien die twee criminelen intussen overleden zijn (CGVS, p. 6-7). Bijgevolg blijkt uit niets dat u ten gevolge van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade anno 2014 niet naar Albanië zou kunnen terugkeren.

U verklaarde weliswaar dat u niet naar Albanië kan terugkeren, omdat u al ongeveer zestien jaar uit Albanië weg bent en omdat u er niets of niemand meer heeft. Werk vinden is een quasi onmogelijke opgave, gelet op de algemeen verspreide corruptie en de voor iedereen geldende slechte economische situatie (CGVS, p. 4-6). Deze motieven houden echter geen verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. U gaf immers, zoals reeds aangegeven, aan dat de corruptie en de slechte economische situatie algemene Albanese problemen zijn, die voor iedereen gelden (CGVS, p. 5) en bijgevolg niet enkel specifiek voor u. Overigens erkende u dat u nog steeds een aantal familieleden en kennissen in

Shkodër heeft (CGVS, p. 5), waardoor niet meteen blijkt dat u bij terugkeer naar Albanië geen sociaal netwerk zou hebben.

Uw identiteit en uw nationaliteit, zoals deze uit uw identiteitsdocumenten blijken, staan hier niet ter discussie."

De door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane vaststellingen vinden allen steun in het administratief dossier en worden niet door verzoeker met valabele argumenten betwist. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

3.10. Waar verzoeker stelt terecht te vrezen voor zijn veiligheid, gezien hij zelfs na het overlijden van de twee criminele medeburgers grote kans loopt vervolgd te worden door de familieleden van de overleden personen, beperkt hij zich tot een a posteriori verklaring, die geenszins steunt vindt in zijn verklaringen, wel integendeel. Immers blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker gevraagd werd of hij ooit problemen gekend heeft met Albanese medeburgers, waarop hij antwoordde *"Heel lang geleden, maar niet iets om te zeggen dat dat nu nog bestaat"* (gehoorverslag CGVS, p. 6), alsook werd verzoeker gevraagd, nadat hij er op wees dat hij in 1998 Albanië verlaten had toen hij problemen ondervond met twee criminele personen die intussen beide gestorven zijn, indien hij naar Albanië zou terugkeren hij een vrees heeft in verband daarmee, waarop verzoeker antwoordde: *"Neen, dat niet, neen"* (gehoorverslag CGVS, p. 7). Verzoeker werd aldus expliciet gevraagd of hij een vrees heeft die verband houdt met zijn vroegere problemen met twee criminelen die intussen overleden zijn, waarbij hij duidelijk te kennen gaf dat dit niet het geval was, zodat hij nu niet ernstig kan voorhouden ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift te vrezen voor de familie van de twee overleden criminelen.

3.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag in aanmerking worden genomen.

3.12. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.13. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

3.14. Verzoeker vraagt in fine van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER